

Biblická čtení:

2Královská 4,42-44: Potom přišel jakýsi muž z Baal-šališi a přinesl muži Božímu chléb z prvního obilí, dvacet ječných chlebů, a v ranci čerstvé obilí. Elíša řekl: „Dej to lidu, ať jedí.“ Ten, který mu přisluhoval, namítl: „Cožpak to mohu předložit stu mužů?“ Ale on odvětil: „Dej to lidu, ať jedí, neboť toto praví Hospodin: ‚Budou jíst a ještě zůstane.‘“ Předložil jim to a oni jedli a ještě zůstalo podle Hospodinova slova.

List Efezským 3,14-21: Proto klekám na kolena před Otcem, od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod, a prosím, aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil ‚vnitřní člověk‘ a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností Boží. Tomu pak, který působením své moci mezi námi může učinit nade všechno víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, jemu samému buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení na věky věků! Amen.

Jan 6,1-15: Potom odešel Ježíš na druhý břeh Tiberiadského jezera v Galileji. Šel za ním velký zástup, poněvadž viděli znamení, která činil na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Byly blízko židovské svátky velikonoční. Když se Ježíš rozhlédl a viděl, že k němu přichází četný zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?“ To však řekl, aby ho zkoušel; sám totiž věděl, co chce učinit. Filip mu odpověděl: „Ani za dvě stě denárů chleba nepostačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“ Řekne mu jeden z jeho učedníků, Ondřej, bratr Šimona Petra: „Je tu jeden chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě ryby; ale co je to pro tolik lidí!“ Ježíš řekl: „Ať se všichni posadí!“ Na tom místě bylo mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Pak vzal Ježíš chleby, vzdal díky a rozdíl sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se nasytili, řekl svým učedníkům: „Seberte zbylé nalámané chleby, aby nic nepřišlo nazmar!“ Sebrali je tedy a naplnili dvanáct košů nalámanými díly, které z těch pěti ječných chlebů po jídle zbyly. Když lidé viděli znamení, které Ježíš učinil, říkali: „Opravdu je to ten Prorok, který má přijít na svět!“ Když Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho zvolali králem, odešel opět na horu, zcela sám.

Zázračná pomoc

V Listu Efezským se mluví o křesťanech, kteří mají žít v lásce, která se projevuje kvalitou života, jednáním, myšlením. Být zakořeněn v lásce, tedy ne povrchně předstírat sympatie, ale upřímně toužit pomáhat, bez postranních úmyslů; třeba i obětovat něco ze svého pro druhé. Láska není abstraktní pojem, jde o kvalitu života. Sama už uznávám, že jí sama nejsem ve vysoké kvalitě schopná, přijímám ji jako dar, kterého si vážím a vlastně nad ním žasnu. Být proměňováni v lepší lidi, přát druhým lidem vše dobré a napomáhat jim k tomu nezištně, to je posláním církve. Láska není jen výsledkem našeho snažení, je to zázračná síla a pomoc přicházející jako dar od Boha. Plnou lásku nám ukázal právě a jen Ježíš. Ona není založena na vztahu dvou lidí, nebo na rodinném kruhu. Ježíš nás miloval všechny, byl výjimečný v každém ohledu.

Víra v nadpřirozenou pomoc Ježíše hladovému zástupu před více jak 2000 lety nás může ujišťovat o Boží moci, která spočívá v tom, že i neřešitelné věci pro lidi, on může zdárně vyřešit. Já se chci dnes však soustředit na přemýšlení o tom, zda se za příběhem o Ježíšově zázračném nasycení skrývá něco, co nás může vést v našem životě? (Možná občas i vede, aniž jsme si to uvědomili.) Zahlédneme pro svůj život, práci, jednání a tedy i pro svou víru veliké povzbuzení.

Ježíš se zeptal Filipa, kde by se dalo sehnat tak velké množství potravin, a Filip začal počítat, kolik by to stálo.

Povzbuzení: Filip i my se máme učit, že finanční zdroje nejsou pro věřícího člověka tím nejdůležitějším pro jeho život. Jak je to potřeba připomínat dnes, a také v církvi. Společnost kolem, zdá se, nic jiného než peníze nepovažuje za důležité. Máš-li peníze, můžeš všechno či téměř vše. Za tuhle představu tolik lidí dělá nečestné věci. Věřící lidé v církvi mají dokládat, že Bůh i dnes může a chce jednat zázračným způsobem, aby pomohl těm, kteří se na něj spoléhají.

Poučení: Stanovíme-li si sami hranice pro to, co je a co není možné, můžeme tím omezit Boží jednání v našich životech. Vyhledávat příležitosti, jak pomoci, potěšit. I s málem se do úkolu pustit. Pokud je v Božím zájmu, pak on sám dodá dostatečnou sílu, uspokojivou pomoc, finance, čas, pomoc dalších lidí.

Nejde o riskování až hazardování, jde o to mít stále srdce a myšlení otevřené tomu, co je z pohledu Božího prospěšné každému z nás i druhým. To Pán Bůh podpoří. Do toho se máme pouštět s odvahou, kterou nevěřící lidé či dokonce někdy lidé v církvi - ale s malou vírou - budou považovat za hloupost, nezodpovědnost, nebo zbytečné riziko.

Těžko si lze představit, že ten malý chlapec byl jediný, kdo měl s sebou něco k jídlu. On dal všechno, co měl, a nic mu nezůstalo. Obdivuhodné, když to, co měl, možná stačilo v lepším případě pro jeho rodinu. O nikom jiném neslyšíme, že by něco dal, logicky věděli, že by to pro tak velké množství lidí nestačilo.

Dnes tedy poslední myšlenka: Nenabídneme-li Pánu Bohu nic, nebude mít co použít a obrátí se jinam. Pokud mu však nabídneme s upřímnou vírou, i když víme, že je to málo, on to může mnohonásobně rozmnožit.